

## מסורת הש"ס

## אין צדין פרק שלישי ביצה

**כה.**

עין משפט  
נר מצוה

יא א מיי פ"ב מנהלות  
 י"ט טעטעס טאג  
 לאזן ער טוועט א"ח ס'י  
 תלז טעף :  
 יב ב מיי א טעלע  
 טוועט עס טעף ט:  
 ג ג מיי א טוועט עס  
 טעף ו:  
 יד ד מיי פניו מהל  
 אצדעס טעלע ו טעג  
 עשן ער טוועט ז"מ ס'י  
 רס טעף :  
 טו ה מיי פ"ב מנהלות  
 י"ח טעטעס טאג  
 לאזן ער טוועט א"ח ס'י  
 תלז טעף ח:  
 טז ו מיי פ"א עס טעלע  
 יג טעג לאזן ער  
 טוועט א"ח ס'י תלז טעף  
 ו:  
 יז ז מיי פ"ה עס טעלע  
 ה טעג עס טוועט עס  
 טעף ו:  
 יח ח מיי פ"א מנהל  
 טעטעס טעלע יג טעג  
 עשן טע טוועט ז"ד ס'י  
 טס טעף א וועטעג ג  
 טעטעס:

## רבינו חננאל

אמור רבה בר רב הונא  
האמר רב הסוכר  
האמר מרבי יו"ט ולמחר  
השמיים נמוצה בל דגים  
מוחקין. ואמר רב חסדא  
מרבוי רבוי נלמו חיה  
שקנתה פברס איה  
צריכה זמון, פירוש  
הבנים שלה הקטנים  
השורקין בקן מובנים, הן  
לפיקן אין צריך זמון.  
ואמר רב נחמן נפל  
הבזר ברברתא, והוא  
רב חסדא. רב חזקיה  
ורבא בר רב הונא, דרב  
הונא ורב חסדא חבירים  
אין לרב נחמן, והיה  
קורא לרב הונא, הונא  
חבירי. פירוש ברברתא,  
לכלום קבוצות. התם  
בהסוכר אמת המים שעל  
הדגים כרים, והא גבי  
היה שקנתה פברס  
לא שעש משלם. חזקיה  
ועודו התניא עדות מפי  
שמינתא באבילין, חזקיה  
שקנתה פברס צריכה  
זמון, וצפור דורו צריך  
לשקוד בכנפיה, כדי  
לפי חתלתי באמה, ואין  
מפרש לא עביי זמון.  
והתניא ר' שמעון בן  
אלעזר מרזח ביש וביה

## מסופ

**וכה לעיר.** ידע זה ודעתיה עליה: **מתנ'י** **בהמה מסוכנת.** פסדו הוא שוחט: **לא ישחוט אה"כ.** יודע שיש שהות ביום לאכול **לא יביאנה במוט ובמוטה.** בשני בני אדם משום דלושש מלתא היא וה"ה יש ללמוד לקצרים בזכרית הדין: **מאי קמ"ל** דרך ארץ או יפה בסתר והחזיק לנו הבהמות בספק טרפות אף קודם שראה בהן החי ועומדת. ונפקא מינה שאם אירע ספק בשחיטתה נעמידנה על הראיה היא בחזקת הימך דמסס בהמות אינן טרפות ואם נמצא בה נקב ולא חשקה נעמידנה על חזקתה שהיתה בה קודם שנמצא בה ספק ואפ"ש: **שטוחתא ארילתא.** מבני מעיה שהמאכל מתחמד ומתעכל שם:

אורח

ובאבולנט אסורין, גזירה שמא יעלה ויחלוש והקשרים והגזעונים בכל מקום אסורין מש  
 האבולנט אינה אסורין וימון, בפרס הסמון לעיר, המשו דחוו לה כל יומא ודעתיה מש  
 וימון, בפרס שאינו סמון לעיר, אי ימון א', ואל לא, ודאיתו מסת דעתיה מדינה  
 באלבאם בפרס מעלייתא כפלי. **מתני** בהמה מוסבת כר. פירוש כן גזס, חוב  
 יוס, ר' עקיבא אומר כפלי כותי חי מביט מוסבתא, ארן **אמר רמי ב** אבא  
 תהי כחוריה ונחשו. ואסיק' תני מלי לענין מוסר דרך ארן, כדנתיא לא איכל אדם שום ו  
 הפשט ונחשו. ושרפה ובה נשרפה, והאכל ממה אי בר, אסור, ר' עקיבא א' כחוריה  
 שיועל' כן שרפה ובה נשרפה, והאכל ממה אי בר, אסור, ר' עקיבא א' כחוריה  
 שוטבא אכלת, כלומר, כן נשרפה והוא הפשט ונחשו ודבריו. ועלמה שיהיה

**חֹזֶן לַתְּחוּם אֲסוּרִין.** לֹא שִׁמְעִי טַעַם מִקֻּבֵּל דְּבָר לְדִי מִשּׁוּם מִוְקָשָׁה אֲתֵּמָר מוֹתֵר לְיִשְׂרָאֵל אַחֵר וְלִי מִשּׁוּם שְׁנַעֲשֵׂה בּוֹ אִסּוּר בְּשִׁבְלִי אִ"כ לְיִשְׂרָאֵל אַחֵר נִמְי אִסּוּר דְּנִכְרִי שֶׁהַדְּלִיק אֶת הַנֵּר בְּשַׁבָּת מִנֵּן (שַׁבָּת דף קכב.) אִם בְּשִׁבְלִי יִשְׂרָאֵל אִסּוּר וְלֹא חֲלָקוֹן בִּינוֹ לְחַבְרוֹ וְיִ"ל דְּבִגְי אִסּוּר תַּתְּמוּמִין דְּרַבְּנָן לֹא אַחֲמֹר כּוּלֵי הָאִי וְדִוְיָן אִם אֲסֻרֵּיהּ עַל זֶה <sup>א</sup> (טַעַם אַחֵר נִרְרָה לִי מִחוּץ לַתְּחוּם אֲסוּרִין גִּזְרִיה שֶׁמָּא יִשְׁלַח בְּשִׁבְלִי וְהִבָּא בְּשִׁבְלִי זֶה מוֹתֵר לְאַחֵר דְּלִיכָא לְמַגּוּר בֵּה שְׂאִינוֹ מִכִּירוֹ): הַסּוֹכֵר אֶתֶּה מֵסִים. קוֹתֵמָה אֲלֵיכֶם וְהִנֵּה לִי הַיּוֹם מִיָּד מִיָּד מִיָּד מִיָּד

והוא אלה הכין והזמין על ידי מעשה  
והוא **צברדם**. מקום שמשתמר ואין  
הולד יוצא שאינו יכול לצרור וקל לצרור  
ואינו צריך זמון דהא הכא מפני  
שהיא סתומה ואין יכולין ללאת קרי  
להו מוכנים ולקמיה פריך דזמון גדול  
הוא זה שעושה מעשה לשם הזמנה:  
**ומדברי רבינו**. רב דלששתן רב הונא  
ורב חסדא ורב תלמיד דקרי ליה  
לרב חסדא חצרין מתמדים של רב  
הוו: **נפל חצרין**. רב חסדא:  
**צברצבסא**. נכנס ראשו למחלוקות  
וגדולות שירבו עליו בזאת. ולקמיה  
מסיים קושיא אלא מפסקא מתלא  
בצאיכא דאמרי דמחלפי רב חסדא  
צברב רב רב הונא: **נפל צר חצרין**.  
רב הונא צבריה הוה מתלמידיו של  
רב ורבה צריה קרי צר חצרין.

## הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה המקושרין  
וכו' כאן הגבשה. ג"צ כלומר  
דמשום דניענוע לאו הגבשה  
היא:

## הגהות מהר"ב

**רנשבורג**  
**א**] אמר ר"ג וכו' התם  
 לא קא עבד מעשה. ג"כ  
 עי' שיטה מהובלת ופ"י:

## הגהות מהר"י

**לנדא**  
**א** [תוס' ד"ה המקושרין  
 וכו' להצטע קונה בהפקר.  
 צס"א כתוב להצטע והוא  
 טעות סופר:

מוסר רש"י

[illegible]

ועליה אכל אמה שהיא גדולה זר  
שהוא ירח שמתות ואינו צריך לה ש  
יכיות עליהמה: מביט עזיפה. שהו  
וממחזל ב"ט: גב' הפשט ונסות. פ'  
אסור ולמימר דאסור לאכול ממנה עד  
טרפות: לאפוקי מדרב הונא דאמרי בה  
מחוקת ואסורה עד שיודע כי דבור ש  
הוא בריאה או צני מעים ויש תלותו לאח  
ומותרת עד שיודע כי אמת שהיא טר

## מוסף תוספות

א. משום דה"ל איסור  
דאינו שוה בכל, דלהאי  
הוי בתוך התחום ולהאי  
חוצ' לתחום וכיון שכן  
והו"ל נמי איסור דרבנן  
אקילי בה. ה"ל. וכע"ז  
ברשב"א שבת קנא. ד"ה

דלא הגביתן אלא שקשרן קשר בעלמא משום דהבטה בהפקר קניא. ש"ט. ג. רב הונא לעיל מברייתא לברייא. ש"ט. ה. (דברים יב, טז) תזבח ואכלת, זבוחה אכול, שאינה זבוחה לא תיכול. ש"ט.

שחוט מהר קודם שמתות, לא ישהות אותה ביו"ט, אלא אם נשאר שהות ביום כזי שאיכל הימנה כדית צלי מן  
לגדה תהיה דרך חץ שלא יאכל אדם אלא אחר ההשט נתינות, כשם שאין מקריבין תהלה למזבח אלא אלא  
אם מעלין, כיצוצו בו כזי, אבל איסורא לכבד, דהוה דאמר בהמה שנשחטה כהלכתה היחור עומדת  
כדית וזי מביט בשחיתה, דכתיב ו' חייזי מביט בשחיתה ממש, כלומר אחר ההשט נתינות, וזה שאמר מן